

A young man with light brown hair and blue eyes is shown from the chest up. He has vertical streaks of red, yellow, and blue paint on both cheeks. He is holding a white rectangular sign in front of his chest with both hands. The sign has the text 'JE TO JINAK, MAMI...' written in a dark, hand-drawn, slightly irregular font. There are several paint splatters in blue, yellow, red, and green around the text on the sign. The background is a dark, textured blue.

JE TO JINAK,
MAMI...

TAMARA TAINOVÁ

TAMARA TAINOVÁ
JE TO JINAK, MAMI...

JE TO INAK, MAMI...

Copyright © Tamara Tainová, 2010

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jaroslava Rýdlová, 2019

Cover © Kreatika s.r.o., 2019

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-174-5 (pdf)

TAMARA TAINOVÁ

**JE TO
JINAK,
MAMI**

...

MOTTO:

Náš svět se vždy točil kolem lásky. Básníci o ní píší celý život a všichni si myslíme, že je to ta nejkrásnější věc na světě. Jakmile se ovšem zmíní láska dvou mužů, lidé okamžitě zapomenou na vše, co si kdy o lásce mysleli, a začnou šílet.

(Mark A. Roeder, Outfield Menace)

1. KAPITOLA

Ležel jsem vedle Marka a vůbec jsem neměl chuť se rozloučit. Naše těla byla propletená jako dvě ušovky. Objímal jsem ho kolem pasu a nos jsem měl přilepený k jeho zádům. Nedokázal jsem se vzpamatovat z milování a také z toho, že nám kamarád Schiller půjčil garsonku. Konečně jsme měli místo, kde jsme se mohli v klidu scházet. Marko se najednou zamračil a začal vstávat.

„Kdy se uvidíme?“ zeptal jsem se ho a on se na mě vážně zadíval.

„Borisi, musíme to skončit.“

Nechápal jsem.

Těžce si povzdychl. „Příští týden se žením.“

„Cože? Marko, nemůžeš se oženit, ty přece...“

„Borisi, musím to udělat. Kvůli rodině a práci. Prosím tě, nedívej se tak na mě.“

Díval jsem se na něho a nechápal jsem. Vždycky jsem si myslel, že má celý svět na háku, že se s tím vším dokáže porvat, že... Ne, ne, určitě mě jen zkoušel. Jenže pak jsem se mu

podíval do tváře a věděl jsem, že to myslí vážně. V tmavých očích měl smutek a ještě něco. Vzдор. Pocítil jsem sucho v ústech. Vyskočil jsem z postele a jako smyslů zbavený jsem na sebe naházet oblečení. A pak jsem beze slova vyběhl ven. Nerozloučili jsme se. Jaký paradox! Tentokrát to bylo NAVŽDY a já se nedokázal rozloučit. Věděl jsem, že pokud bych zůstal o vteřinu déle, rozbrečel bych se nebo bych mu jednu vrazil. Šel jsem po ulici a věděl, že se potřebuji opít. V hlavě mi hučela jediná věta. Zlomili ho. A jestli zlomili jeho, pak zlomí každého. Tu noc jsem netušil, jak to „lámání“ může ve skutečnosti vypadat.

...

Nešel jsem do klubu, netoužil jsem po známých tvářích, po Schillerových a Olafových vtipech, ale zamířil jsem do malé kavárny na konci ulice. Sedl jsem si k baru a objednal si vodku. Po pár minutách si ke mně přisedl neznámý muž.

„Co piješ?“

Podíval jsem se mu do tváře a okamžitě jsem věděl, že kdybych chtěl, mohl bych ho dostat. Měl úplně světle modré oči a na krku koženou šňůrku s nějakým keramickým přívěskem.

Jednou se mě Renáta zeptala, jak se my homosexuálové vlastně identifikujeme. Chtěl jsem ji poslat někam, copak jsme nějakí mimozemšťané, kteří se ohmatávají tykadly? Ale nakonec jsem se jen zeptal: „A jak se identifikujete vy?“

Tehdy na mě vytréštila oči. „Jééé, to je teda dobrý, fakt dobrý,“ zasmála se, když jí to došlo. Pokud jí to vůbec došlo. Říkali jsme jí Uječená Renča, protože ječela pokaždé, když někoho potkala, něco našla nebo něco ztratila. Takže ječela prakticky pořád. Olaf ji brával s sebou do klubu a ona se tam svíjela v rytmu hudby a střídavě se lepila na kluky a holky a já jsem nechápal, o co jí jde. Pak se jednou opila a svěřila se mi,

že miluje Olafa, a zeptala se, jestli si myslím, že se z TOHO může dostat.

Vždy jsem miloval ukazovací zájmena. TEN, TA, TO. Zejména to poslední. *Myslíš si, že ten kluk je TO?* No a teď k tomu ještě přibýlo Z TOHO. Jestli se z TOHO může dostat. Jako kdyby šlo o zápal plic nebo průjem.

„Proč ji sem taháš?“ vyjel jsem tehdy na Olafa.

Olaf byl vysoký, vlasy měl vybledlé od slunce a vypadal jako Švéd. Jmenoval se úplně jinak, ale já jsem mu říkal Olaf. Přezdívka se překvapivě ujala. Možná proto, že se zalíbila hlavně jemu.

Olaf mi řekl, že Renáta je občas trochu střelená, ale že u ní může přespávat, a tak ušetří 250 eur za podnájem. A taky že jí stačí, když ji udělá prsty. Jenom jsem na něj zíral a bylo mi zle. Nebyl odkázaný na žádné milodary, jeho otec byl poslanec. Bydleli v domě, jehož cenu jsem nedokázal odhadnout. Z ulice vypadal jako přízemní, ale Olaf nám řekl, že je postavený do svahu a pod úrovní ulice má další dvě poschodí. No a pět kilometrů od města měli chalupu, na kterou nás jednou vzal, a já jsem tehdy pochopil, jak se rekonstruuji staré objekty, když jsou peníze.

Kývl jsem na barmana a ten mi beze slova přinesl další skleničku. Bylo mi zle jako ještě nikdy, protože Marko udělal něco mnohem horšího, než kdyby si narazil nějakého chlapa a podvedl mě s ním. Zradil nejen mě, ale i sebe. Co se mi to snažil namluvit? Prý kvůli rodině a práci. Blbost, o rodině nikdy nemluvil, takže to udělal kvůli práci. Aby ho nevyrazili. Blbost na druhou, nevyrazili by ho, nikdo to přece nevěděl.

„Nechceš někam zajít?“ ozval se vedle mě mužský hlas.

Úplně jsem na něho zapomněl. Podíval jsem se do jeho smutného obličejce a věděl jsem, že mě udělá, kdykoli budu chtít. Za co? Za drink? Za krabičku cigaret? Nechtěl jsem to tak.

„Vypadni,“ odpálkoval jsem ho surově. Udiveně se na mě podíval a odešel.

Domů jsem přišel k ránu. Lehl jsem si v oblečení na postel a později se probudil s hnusnou pachutí v ústech. Z kuchyně se ozývalo cinkání nádobí a hlasitá hudba. Máma chystala oběd. Vzpomněl jsem si, že má přijít teta Klára s manželem. Musel jsem vypadnout.

...

„Jé, ty někam jedeš?“ zaječela mi Renča do ucha. „Já jsem právě přijela. Od kmotry.“

Ne, jenom si chodím zaběhat po nástupišti s batohem, chtěl jsem jí odseknout, ale nakonec jsem jen přikývl.

„Jé, a kam?“

„Promiň, spěchám. Za tři minuty mi to jede,“ ukázal jsem na světelnou tabuli.

„Tak šťastnou cestu.“

Už jsem se neotočil. Nebyla škaredá, jen strašně hloupá. Úplně jiná než moje Sofi. Bylo to směšné. Máma si myslela, že já a Sofi spolu chodíme. Nebo že jednou budeme. Nechodili jsme spolu, byli jsme kamarádi. Ne, ne, byli jsme více než kamarádi, byla jako moje vlastní sestra. Chodili jsme se spolu koupat, do kina a do McDonalda, kde si vždycky dala BigMac, do kterého se polovina lidí ani nedokáže pořádně zakousnout. Smál jsem se jí, že je to nezdravé a že bude tlustá jako Američani, a ona po mně házela hranolky. Samozřejmě ty moje. Sofi totiž mohla sníst cokoli a nepřibrala ani deko. Byla štíhlá, tmavovlasá, a když se smála, tak se jí ve tváři dělaly dolíčky. Muži ji oslovovali na ulici, na koupališti, v obchodě a ona se všem pokusům o sblížení smála a říkala, že miluje jen mě. O muže neměla zájem a tvrdila, že poslední rozchod ji úplně složil.

„Neřeš mě, ano?“ požádala mě, když jsem jí domlouval, že je hloupost dělat závěry z jednoho nevydařeného vztahu.

„Neřeš mě, Borisi, já tebe taky neřeším.“

Měla pravdu, neřešila mě. Nikdy.

V Trenčíně se vlak zaplnil do posledního místa. Chlap, který si sedl vedle mě, páchl jako shnilá cibule z popelnice. Zavřel jsem oči a pokoušel se usnout. Marně. Příšerně smrděl. Dívka u okna si otevřela časopis a začetla se. Dotyčný jí do něj drze nakukoval.

„Buzerant,“ zamumlal potichu. „Podívejte se, sprostý buzerant a ještě se s tím chlubí,“ ukázal tlustým prstem na jednu stránku. „Zkusil by se mě jen dotknout a přerazil bych mu obě ruce.“

Měl jsem co dělat, abych mu nevmetl do obličeje, že jeho by se nedotkl nikdo ani třímetrovou tyčí. Dívka se štitivě odtáhla.

„Vám to, slečno, nevadí? Vám nevadí teplouši?“

Neodpověděla mu.

„Vždyť je to proti Bohu, strkat si ptáky do řiti, a oni se tím ještě chlubí. Kdyby takoví byli všichni, tak vymřeme.“

„Buď se budete chovat slušně, nebo vás vyhodím,“ řekl jsem mu výhružně. Ne proto, že se mě to dotýkalo, ale proto, že byl debil.

„Uklidni se, mladej,“ obořil se na mě a změřil si mě pohledem. „Ještěže ta zvířata mají rozum. Viděli jste někdy, že by to dělal kohout s kohoutem nebo kůň s koněm?“

„Ten mladý muž má pravdu, přestaňte nás obtěžovat svými vulgárními řeči,“ ozvala se starší paní, která seděla naproti mě.

„Dobře, dobře, vidím, že jste tady nějaká fajnová společnost. Jdu pryč. Tak teda sexu zdar,“ rozchechtal se a rozrazil dveře kupéčka.

„A ještě se dovolává Boha, hulvát,“ paní zavrtěla rozhořčeně hlavou.

Odehnal jsem vtíravou myšlenku. Mnozí se dovolávají Boha.

...

Babička byla na dvoře. Když jsem otevřel rezavou branku, zaclonila si rukou oči.

„Borisko!“ vykřikla radostně.

Zdvihl jsem ji do vzduchu. Byla lehoučká jako dítě.

„Jéminkote, šak ma pust, ty blázinku,“ protestovala se smíchem.

Babička mluvila divným nářečím, které si sama vymyslela a kterého se držela jako klíště. Občas jsem ji podezříval, že to dělá jen proto, aby naštvála sousedky tím, že není stejná jako ony, a bylo mi to strašně sympatické. Vždycky se mi líbili lidé, kteří se lišili od ostatních. Milovala křížovky, domácí klobásky a seriály, ve kterých hrál Janko Koleník. Tvrdila o něm, že je přesně ten typ muže, do kterého by se ještě i teď dokázala zamilovat.

Vešel jsem do kuchyně.

„Tos nemúseu,“ zavrtěla babička hlavou, když jsem vykládal na stůl obsah svého batohu.

„Já vím, že jsem nemusel.“

Vzala do ruky nožičku čabajské klobásky a pak si ji přidržela u nosu. Oči se jí rozzářily.

„Ukrojím si každý den enem tenké koléčko, aby dlhšie vydržala.“

„Nemusíš, babi, dovezu ti i příště.“

„Hej, len kedy bude to nabudúce,“ povzddechla si. „Dáš si polévku? Robila sem tú tvoju. Kamínkovú.“

Když jsem byl malý, říkal jsem tak fazolové polévce. Naložila mi plný talíř a ukrojila velký krajíc chleba. Když mě vůně udeřila do nosu, stáhl se mi žaludek. Dvacet čtyři hodin jsem nic nejedl.

„Chodýš do kostola, Borisko?“ pohládila mě po ruce, když jsem dojedl.

„Ne, babi, už jsem ti to říkal.“

„Pán farár ta nechal pozdravovat. Vraj za ním môžeš prísť.“

„Fajn, pozvu ho někdy na pivo.“

„Boris,“ zašeptala.

„Babi, vždyť je to normální člověk. Co jsem řekl tak špatného?“

„Je to služobník boží, nesmíš tak o něm mluvit.“

„Promiň, babi, nechtěl jsem být hrubý,“ pohladil jsem ji.

V očích se jí objevily slzy. „Borisko, bol si ždycky taký dobrý chlapec.“

„Babi, jsem pořád stejný. Od narození...“ povzdychl jsem si.

„Zriekol si sa Boha, chlapče.“

„Ne, babi, Boha ne. Jen církve.“

2. KAPITOLA

Pondělí a úterý se nekonečně vlekly. Celý víkend jsem si říkal, že Marko nestojí za tolik bolesti, že si mě nezaslouží, a nějak se mi díky tomu podařilo přežít. Ve středu toto „umrtvování“ bolesti přestalo účinkovat. Kontroloval jsem si mobil každých pět sekund a současně doufal, že se mi neozve, protože jsem se bál, že kdybych ho slyšel, položilo by mě to úplně. Jenže skutečnost, že mi nepsal, mi způsobovala skoro fyzickou bolest.

Proklínal jsem ho za to, že mi o svatbě neřekl dříve, že mi nedal šanci něco změnit. Pak jsem si ale vzpomněl, jak se na mě v poslední době díval, a pochopil jsem, že byl úplně v koncích.

Odpoledne vrazil do kanclu šéf. Malý, tlustý a zamindrákovaný zmrld. Několikrát denně nám všem dával najevo, že mít o dvacet centimetrů více než on se na jeho oddělení rovná hrdelnímu zločinu. Říkali jsme mu Kastrol. S přezdívkou přišel kolega Leoš.

„*Když je Kastrol prázdný, tak duní,*“ prohlásil po jednom šéfově hysterickém výstupu.

Přišlo mi, že se ta přezdívka hodí i k jeho zjevu. Jeho řídká ofina nesla neklamné znaky stříhu podle hrnce a celkový dojem dokreslovaly dvě tlusté odstávající uši.

Kastrol si to namířil rovnou k mému stolu.

„Víte, kdo mi volal?“ zeptal se mě a naklonil se tak blízko, že jsem okamžitě poznal, co snídal – rybí pomazánku s cibulí. V žebříčku TOP TEN jeho nejhluupějších otázek byla tahle druhá v pořadí. Lepší byla už jen: Víte, co se mi zdálo?

„Víte, kdo mi volal? Mluvčí předsedy vlády. Prý jsme premiérovi vložili do úst větu, kterou neřekl. Požadují omluvu.“

Bylo mi to jedno. Bylo by mi jedno, i kdyby volala anglická královna.

„Tak napíšete to, nebo ne?“ vyjel na mě. „Čekám.“

Neměl jsem chuť tvářit se kajícně. Věděl jsem, že když něco předstírám, vypadám hloupě.

„Ty neumíš lhát,“ smála se mi často Sofi.

Hlupáčku, já přece lžu celý život, pomyslel jsem si tehdy.

„Hned to bude,“ ubezpečil jsem šéfa s nadějí, že se co nejrychleji odtáhne do snesitelné vzdálenosti. Navíc i jeho tělo připomínalo hrnec. Neměl žádný krk ani pas.

„Dávejte si na ty chyby pozor,“ upozornil mě ode dveří stylem mistra světa v karate, který každou další chybu nekompromisně potrestá. No a samozřejmě nesmělo chybět poslední ponaučení: „Za mých mladých let byste za takové věci okamžitě letěli.“ Musel být hodně rozčilený, protože svůj věk normálně nikdy nezmiňoval, i když si všichni dobře pamatovali, kdy oslavoval padesátku.

O půl deváté konečně padla. Neměl jsem chuť jít domů. Máma mě už dva dny zkoumavě pozorovala a já jsem se bál, že se mě začne vyptávat a že se prozradím. Cestou domů jsem zavolal Sofi, jestli za ní mohu přijít. Udělalo jí to radost. Vždycky jí udělalo radost, když jsem zavolał. A teď měla speciální důvod. Její rodiče odjeli pryč, takže byla v bytě sama.

„Co je u tebe nového?“ zeptala se mě hned na chodbě.

„Zkus začít ty,“ navrhl jsem.

„U mě nic. Kromě toho, že jsem si dneska zase trochu polítala.“

Sofi měla nízký tlak a sklony omdlévat.

„Zase na ulici?“

„Ne, v práci, hned ve vestibulu před vrátnicí. Uklouzla jsem na dlaždicích a ve vteřině jsem ležela na zádech s nohama a rukama roztaženýma, jako kdyby mě měli ukřižovat. Jen se mi směj!“ napomenula mě, když jsem vyprskl smíchy. „Kabelka mi odletěla nejmíň deset metrů. Divím se, že netrefila ženskou, která zrovna cupitala po chodbě.“

„Promiň, nedokážu se nesmát, když to takhle vyprávíš.“

„Dobře, a teď ty.“

Řekl jsem jí tedy o Markovi.

Lehli jsme si spolu na její postel a já jsem se začal trapně litovat. Trapně proto, že nesnáším smutek, připadám si pak směšně teatrální a patetický.

„Nevím, proč by rozchod měly obrečet jen ženy. Bolí to, s tím nic nenaděláš,“ utěšovala mě.

Měla pravdu, nedokázal jsem si s tím poradit. Na Marka jsem myslel neustále, myslel jsem na něho, když jsem procházel kolem bufetu, kde jsme si dávali bagety s mozzarellou a bylinkovým pestem. Myslel jsem na něho, když jsem šel z práce. Myslel jsem na něho, když jsem uviděl nějaký stříbrný Opel. Myslel jsem...

„Řekl ti Marko k tomu rozchodu něco?“ vytrhla mě Sofi ze vzpomínek.

„Jen že to musí udělat.“

„A ty mu nevěříš?“

„Sofi, proč by musel?“

„A to se ptáš ty mě? My přece nejsme liberální Nizozemsko. Marko učil na škole. Možná se tam do něho někdo začal

navážet. Intriky, podezření, nárážky. Možná se provalilo něco u něj doma, nevím. Možná už nezvládl ten tlak. Však to znáš i ty, všechny ty dobromyslné sousedky, babičky a tety, které tě láskyplně štípnou do tváře a dokola se vyptávají: „A už někoho máš, Borisko? Tvoje maminka si určitě přeje vnoučátka.“

Napodobovala to tak věrně, že jsem se rozesmál.

„Borisi, podle mě se žení spousta gayů. Možná z únavy, možná ze zbabělosti, možná z pohodlnosti. Chtějí zapadnout do davu, kde není potřeba vysvětlovat, proč nemají žádnou holku, proč žijí sami. Historky o tom, že ještě nepotkali tu pravou nebo nemůžou zapomenout na velkou lásku ze střední školy, která tragicky zahynula, nevydrží dlouho.“

„Ty se nějak vyznáš, žabko. Píšeš práci o homosexuálech?“

„Ne, ale od té doby, co se známe, jsem si začala spousty věcí všímat. A už dlouho si myslím, že bys to měl říct mámě. Dřív než si začne dělat naděje, že se jednou oženíš a ona se bude moct starat o nějakého prcka.“

„Máš pravdu, ale já se před ni nedokážu jen tak postavit a říct: Milá maminko, žádná svatba nebude, na vnoučata zapomeň. Já jsem totiž na chlapy.“

„Proč? Máš s ní nádherný vztah, mluvíte spolu o všem. Takhle bych to chtěla mít s mojí matkou,“ povzdechla si.

„Sofi, tohle je něco jiného.“

„Jiného? Tohle je to nejdůležitější.“

...

„Byl jsi včera u Sofi?“ zeptala se mě ráno máma. Oči se jí usmívaly jako vždycky, když o ní mluvila.

Sevřelo se mi srdce. „Ano, byl. Vzbudil jsem tě v noci?“

„Ne, nespala jsem, hrozně mě bolela hlava. Vlastně ještě teď mě bolí. Zavolala jsem do práce, že přijdu trochu později.“ Popošla k umývadlu a namočila si ručník. Objal jsem ji kolem pasu.

„Včera ti přišla nějaká pošta. Dala jsem ti ji na postel. Našel jsi ji?“

„Ne.“

Vrátil jsem se do pokoje. U skříně ležela obálka. Asi jsem ji v noci katapultoval z postele, když jsem odhazoval příkrývku.

„Je to něco důležitého?“ máma nakoukla do pokoje.

V rukou jsem držel Markovo svatební oznámení. V tom okamžiku jsem dvakrát umřel. Sakra, proč mi to posílal? Copak mu nestačilo, že mi už jednou vrazil kudlu do zad, to mi ji musel poslat ještě i v dárkovém balení? Co čeká? Že naběhnu na úřad s obrovskou kyticí růží a obdaruju s ní šťastného ženicha? A že nevěstě udělím pár užitečných rad do manželského života?

„Marko se žení,“ procedil jsem skrze zuby. Cítil jsem, jak se mi v tváři napínají svaly.

„To je přece skvělé. Znáš to děvče?“

„Ne, nepředstavil nás.“

„Ne? Jste přece takoví dobří kamarádi,“ podivila se máma. Kolik utrpení dokáže člověk snést?

„Mami, musím už jít.“

Postavila se na špičky a políbila mě na tváře. „Dávej na sebe pozor.“

Seběhl jsem dolů po schodech a vyběhl na ulici. V ústech jsem měl pachuč žluče. Sakra, Marko, tohle se přece nedělá!

Kastrol byl naštěstí celý den na nějaké služební cestě a kolegyně Elenka mi v průběhu dne několikrát pomohla. Musel jsem vypadat strašně. Po práci jsem vyrazil do klubu. Tentokrát jsem se nepotřeboval jen napít. Potřeboval jsem sex. Tvrdý, rychlý, nezávazný.

3. KAPITOLA

Před klubem jsem zaváhal a zapálil si cigaretu. Zvažoval jsem, jestli mi stojí za to zasexovat si s někým, kdo znal někoho, s kým jsem někdy spal i já. Tak to totiž v našem světě fungovalo. Každý spal s každým. Rychlovky na uvolnění, bezvýznamná setkání, sex pro sex. Zkusil jsem to taky. Bylo to po rozchodu s mým prvním klukem. Byl jsem z toho totálně na dně. Začal jsem chodit do klubu a zkusil jsem vyrazit klín klíнем. Nepomáhalo to.

A pak jsem poznal Olafa. Léčil se tehdy stejně jako já. Byli jsme spolu asi třikrát a potom jsme s tím přestali. On se vrátil ke svému bývalému a já jsem zůstal sám a snažil se zapomenout na Jakuba, studenta informatiky s dlouhým úzkým nosem a pěknou postavou.

Do té doby jsem měl jen platonické lásky, Jakub byl můj opravdu první. Scházeli jsme se na jeho pokoji na kolejkách. Dodnes nevím, jak dokázal zařídit, že ho měl tak často jen pro sebe.

„Nevyptávej se,“ říkával mi, když jsem se vysvlékl a lehl si k němu na postel. Hrál si s mým tělem nezúčastněně, jako

by to s ním nedělalo vůbec nic. Já jsem šílel a on vypadal stále klidně. Byl to jeho způsob milování. Řekl mi, že jej nejvíc vzrušuje, když má nad někým absolutní moc.

„Ozvu se ti, teď mi to nějak nevychází,“ řekl mi jednou po sexu.

Už se neozval. Později jsem se dozvěděl, že měl v *absolutní moci* další tři muže. Ani nevím, proč mě to tehdy tak sebralo, ale stalo se. A pak se objevil Marko a já jsem se poprvé zamiloval. Opravdově. Jakub byl jednostrannou posedlostí, ale s Markem bylo všechno jiné. I sex.

„Řekni, kdo tě to naučil?“ zeptal jsem se, když mě udělal poprvé.

„Ty,“ usmál se.

„Hloupost, už jsi někoho měl.“

„Neměl, nikdy.“

Nedokázali jsme se jeden druhého nasytit.

„Strašně mi chutnáš,“ šeptal jsem mu a on se se smíchem ptal, jestli by mi mohl i nechutnat.

„Mohl.“ Vzpomněl jsem si na muže, který se mi zprotivil po prvním polibku. Otřásl jsem se.

„Dobře ti tak, když jsi to dělal hlava nehlava,“ vysmíval se mi.

„Zato ty jsi to přede mnou nedělal s nikým, že? Na to ti naletí tak moje babča.“

„Nedělal.“

„Nevěřím ti. Musel jsi už někoho mít.“

Podíval se na mě a v tom jeho pohledu bylo něco, co mě zarazilo, takže jsem se přestal vyptávat. Někdy se takhle zadíval a bylo to, jako by mezi námi postavil zeď. Nikdy mi nevyprávěl o své rodině a kamarádech a taky do klubu se mnou šel jen jednou.

„Nelíbí se mi tam, Borisi. Nemám rád ty nenasytné pohledy, nesnáším to.“

Myslel jsem, že mu to lichotí, protože byl krásný. Černé vlnité vlasy, hnědé oči, plné rty. Dokonalý jižanský typ.

„Nemáme zapotřebí tam chodit,“ zdůrazňoval mi.

Ne, opravdu jsme tam už nemuseli chodit. Nepotřeboval jsem se už s nikým seznamovat, s nikým pít, s nikým sedět a vykecávat se. Jenže bylo to taky místo, kde jsme se mohli držet za ruce, kde jsme spolu mohli tancovat, kde se mě mohl dotýkat. Toužil jsem po tom, kdekoli jsme spolu byli. V autě jsem mu položil ruku na stehno nebo jsem ho hladil po vlasech a on se mi smál, že jsem posedlý sexem. Byl jsem posedlý jím.

Nerozuměl jsem tomu, proč mě nikdy nevzal k nim domů. Já jsem ho k nám vodil a snil jsem o tom, že jednou řekneme mámě pravdu, ale Marko mě pokaždé odradil: „Nedělej to, Borisi. Neříkej jí to!“

O své rodině mi řekl jen to, že tam každý na každého kašle, a tak se jim nemusí s ničím svěřovat. Nechápal jsem to. Nechápal jsem tehdy spoustu věcí.

...

Klub byl poloprázdný, ve čtvrtek tam chodíval málokdo. Dal jsem si drink a sedl si ke stěně. Na parketu byly jen dvě dvojice. Kiara tancovala jako vždy s Monikou a Schiller s nějakým neznámým mužem. Schiller byl fajn, ale nebyl to můj typ. Vypadal dobře, tancoval dobře a na své poměry byl velmi vzdělaný. Ty jeho poměry se daly shrnout do tří slov: *Kluk z dětského domova*. Netrvalo dlouho a jeho seznam milenců se rozrostl o několik zvukných jmen a jeho majetek o útulnou garsonku na novém sídlišti, kterou si pronajal za tučný balík. Občas ji půjčoval méně šťastným kamarádům, například mně s Markem. Smutně jsem si povzdechl. Nestačili jsme ji využít – byli jsme v ní tehdy poprvé a taky naposledy.

Když se Shillerův tanečník obrátil, poznal jsem ho. Byl to ten chlapík z kavárny. Stejně oči, stejný přívěsek. Zdál se mi ještě mladší a ještě bezradnější než před pár dny. Možná za to

mohly ty jeho světlé oči a vlasy. Ale čas rozhodně neztrácel, to se musí uznat, pomyslel jsem si. I když sbalit Schillera nebylo zase až takové umění.

Přiložil jsem si sklenici k ústům a snažil se zahnat vzpomínku na Marka. Na jeho chůzi a pohyby. Na to, jak nakláněl hlavu, když se na mě díval. Shillerův tanečník to dělal podobně. Viděl jsem, jak se k němu Shiller naklonil a něco mu zašepтал do ucha, on prudce zavrtěl hlavou a pak se na mě podíval. Směšná pantomima. Jako z telenovely. Chybělo už jen to, aby dal Shillerovi facku a vykřikl: *Nenávidím tě!*, přišel ke mně, řekl mi, že mám krásné oči a požádal mě o ruku.

„Už jsi tady dlouho nebyl, Borisi,“ přicupitala ke mně Kiara s Monikou, kterou objímala kolem pasu.

Kiaru jsem měl rád, Moniku už méně. Byla to vyzývavá kudrnatá blondýna se zelenýma očima a piercingem v nose, která se netajila obdivem k Ellen DeGeneres a láskou ke svému mladšímu bratrovi.

Kiara byla trochu zakřiknutá tmavovláška s velkýma něžnýma očima, která se měla narodit v Číně devatenáctého století – možná by se tam uplatnily její masochistické sklony. Kupovala si zásadně o číslo menší boty a tvrdila, že chůze v takových botách je půvabnější. Nechápal jsem to, horší muka přinášely už jen těsné boxerky.

Monika se napila z mé sklenice.

„Jasně, Moni, koupil jsem to vlastně pro tebe. Promiň, že jsem ti z toho upil.“

Zasmála se: „Víš, co na tobě miluju? Tu tvou dobrosrdečnost, vždy a za všech okolností. Pojď, zatancujeme si,“ vzala mě za ruku. Nechtělo se mi tancovat, ale chtěl jsem se přiblížit k těm dvěma na tanečním parketu. Něco na tom neznámém muži mě přitahovalo.

„Jé, Borisi, jsem tak ráda, že jsi tady,“ ozval se za mými zády známý ječák, než jsem se vůbec stihl dát do tance.

Otočil jsem se.

Renča vypadala, jako by právě přišla z koncertu Ozzyho Osbourny. Po tváři jí stékala černá řasenka a ona si ji navíc ještě důsledně rozmazávala po tváři.

„Taky tě rád vidím, Renčo. Kde je Olaf?“

Vysmrkala se a hřbetem ruky si pod nosem vytvořila další šmouhu.

„Olaf je u mě. Někdo ho strašně zbil.“

4. KAPITOLA

Olaf ležel na sedačce a k tváři si přikládal sáček mraženého hrášku. Jedno oko měl úplně zavřené a nateklé, spodní ret rozbitý. Obličej mu hrál všemi barvami, počínaje růžovou až po hnědofialovou. Co se skrývalo pod tričkem, to jsem netušil.

„Renča je blázen. Nechtěl jsem, aby pro někoho chodila,“ zamumlal místo pozdravu.

„To je v pohodě,“ uklidňoval jsem ho. Vypadal, jako by se porval s celým fotbalovým mužstvem. Nebo alespoň s jejich trenérem.

„Měli bychom to nahlásit na policii, co říkáš?“ obrátila se na mě Renča. Konečně neječela, jen tiše vzlykala. Na tváři se jí přitom dělaly legrační černé cestičky.

„Renčo, nestresuj, nechci tady žádnou policii.“

„Co se ti vlastně stalo?“ zeptal jsem se opatrně.

„Nevím, byli dva. Jeden mě kopl do břicha, pak se mnou praštil o zeď a já se udeřil do obličeje. Neviděl jsem je dobře. Mám okno, asi jsem omdlel.“

„Okradli tě?“

„Hmm, chybí mi mobil a peněženka.“

„Olafe, nechceš do nemocnice? To oko nevypadá vůbec dobře.“

„Ne, nikam nepůjdu. Nechci, aby... nechci, aby se to někdo dozvěděl. To oko bude dobré a na ostatní seru. Nezdržuj se, Borisi...“ Tvářil se hrdinsky, ale něco v jeho hlase se mi nelíbilo. Byl nervózní, vyděšený a klopil oči.

„Kdybys něco potřeboval, stačí zavolat. Teda, ať brnkne Renáta, dokud si neseženeš nový mobil.“

„Děkuji. Ozvu se. Fakt se nezdržuj.“ Zase uhnul očima. Zamířil jsem ke dveřím.

„Kdo mu to udělal? Borisi, kdo dokáže udělat něco takového?“ zeptala se mě Renáta na chodbě.

„Renčo, copak jsem Sherlock Holmes? Neviděl je, nepamatuje si. Běž za ním, a jestli máš něco na bolest, tak mu to dej. Kdyby ale začal zvracet, volej sanitku, mohl by mít otřes mozku.“

„Mám zavolat jeho rodičům?“

„Nevím. Já bych zavolal, pokud si to ale nepřeje, nevolej.“

„Jsi milý, Borisi, víš to?“

Usmál jsem se a kývl jí na pozdrav. Celkově to vypadalo na dost hnusný týden. Nejdříve Marko, teď Olaf a na konci týdne ještě Markova svatba. Chtěl jsem jít domů, pustit si do sluchátek nějakou pecku a nemyslet na to všechno. Nešlo to. Stále jsem měl před sebou Olafovou tvář, jeho zmatek a strach, a bylo mi z toho fakt zle.

Hlavně se mi nelíbil ten jeho strach. Věděl, že mi může důvěřovat, tak proč mlčel? V hlavě se mi rodilo nejasné podezření, které jsem si nechtěl připustit.

Máma se dívala na svou oblíbenou detektivku, před sebou měla neodmyslitelný čaj a nohy v bílých ponožkách měla položené na stole.

„Na sporáku máš polévku. Dej si.“